

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/23/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5120205221
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5120205221.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobkyne V. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XX, proti žalovaným: 1.ADMIN CREDIT, s.r.o., so sídlom Praha 1, Revoluční 1403/28, Česká republika, IČO: 04 050 932, 2. Public auction s.r.o., so sídlom Piešťany, Cintorínska 2696/1, IČO: 44 449 844, žalovaní 1/ a 2/ právne zastúpení L.I.B. legal s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, 3.U. E., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XX, právne zastúpenej JUDr. ANTON ŠKOLEK & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bytča, Treskoňová 816/1, o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, na základe odvolania žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 17C/34/2020-192 zo dňa 8. septembra 2021 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Strany n e m a j ú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že dobrovoľná dražba konaná dňa 4.3.2020, ktorej navrhovateľom bol žalovaný 1/ a dražobníkom žalovaný 2/ a ktorej predmetom boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX kat. úz. X. (pozemok prac. č. 347 a ním zastavaný rodinný dom súp. č. XX s príslušenstvom) je neplatná. Konštatoval, že v danom prípade nemožno určiť neplatnosť dražby (bezprostredne) pre porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, keďže z vykonaného dokazovania nebolo zistené, že by žalobkyňa bola výkonom a samotným priebehom dražby akokoľvek dotknutá na svojich právach (podrobnejšie svoje úvahy a závery vysvetlil v bodoch 26. až 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Okresný súd však dospel k záveru, že neplatnosť predmetnej dražby možno určiť pre relevantné spochybnenie platnosti záložnej zmluvy súvisiacej so spotrebiteľskou úverovou zmluvou uzavretou medzi právnym predchodcom žalovaného 1/ a žalobkyňou.

2. Túto úverovú zmluvu č. 157/2012 zo dňa 24.7.2012 prejudiciálne vyhodnotil podľa § 39 Obč. zák. ako absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Vyslovil, že pri uzavretí danej zmluvy (vrátane jej dodatkov č. 1 až 6) existovalo nebezpečenstvo nárastu dlhu a postihu nehnuteľného majetku spotrebiteľa bez súdnej kontroly. Dojednaný spôsob vrátenia poskytnutého úveru okresný súd vyhodnotil ako odporujúci resp. obchádzajúci zákon o spotrebiteľských úveroch. Zdôraznil, že v prípade spotrebiteľa, ktorý je odkázaný na úver 4.600 eur „väčšinou nie je predpoklad“, aby popri splácaní úveru ušetril toľko, aby bol schopný naraz zaplatiť šiestu (mesačnú) splátku v sume 4.678,20 eur. Takýmto spôsobom veriteľ neprimerane sankcionoval neschopnosť žalobkyne vrátiť požičané peniaze a staval ju do pozície „nevyhnutnosti“ uzatvárania ďalších dodatkov k úverovej zmluve a k navyšovaniu úveru a to nielen istinou, ale najmä úrokmi a poplatkami. Dotknutý spôsob splácania považoval okresný súd aj za nekalú obchodnú prax podľa ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa.

3. Podľa názoru okresného súdu žalovaný 1/ (resp. jeho právny predchodca) pri formulovaní úverovej zmluvy nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď splatnosť úveru rozložil na 6 mesiacov tak, že

žalobkyňa mala zaplatiť prvých päť mesiacov splátku po 72,80 eur len na úroky a poslednú šiestu splátku v sume istiny + úroky, celkom vo výške 4.678,20 eur. Priemerný spotrebiteľ nie je schopný takúto dohodu splniť, pričom veriteľ ho neustále sankcionuje, dlh napriek čiastočným plneniam neustále narastá až do tej miery, že môže dlžník prísť o nehnuteľnosť, ktorá je jeho obydľím; čo je neprípustné. Okresný súd konštatoval, že tento záver platí aj pre všetky dodatky (č. 1 až 6) k úverovej zmluve, v ktorých bol spôsob splácania úveru dohodnutý rovnakým spôsobom obchádzajúcim zákon. Spôsob splácania/vrátenia úveru je pritom podstatnou náležitosťou zmluvy o (spotrebiteľskom) úvere. Ak táto podstatná náležitosť je v rozpore s dobrými mravmi, resp. je v rozpore so zákonom alebo ho obchádza, potom je celý právny úkon absolútne neplatný (§ 39 Obč. zák.), pretože dotknutú časť zmluvy nemožno oddeliť od ostatných jej častí (§ 41 Obč. zák.).

4. Okresný súd zhrnul, že bolo povinnosťou žalovaného 1/, resp. jeho právneho predchodcu konať s náležitou odbornou starostlivosťou a riadne preskúmať pomery žalobkyne a jej schopnosti splácania úveru. V konkrétnostiach súdeného prípadu poskytovateľ úveru musel od začiatku vedieť, že zmluvné dojednania práve v časti spôsobu vrátenia poskytnutého úveru sú pre žalobkyňu ako priemerného spotrebiteľa nepriaznivé a že nebude schopná už od začiatku splniť záväzok v súlade s podmienkami úverovej zmluvy.

5. Nadväzne ako absolútne neplatnú v celom rozsahu vyhodnotil aj súvisiacu záložnú zmluvu, ktorá má akcesorickú povahu k zmluve úverovej. Absolútna neplatnosť primárneho právneho úkonu znamená totiž absolútnu neplatnosť tiež sekundárneho zabezpečovacieho právneho úkonu. Okresný súd doplnil, že záložnú zmluvu je potrebné považovať za neplatnú i s poukazom na § 37 Obč. zák. pre jej absolútnu neurčitost', keď pohľadávkou záložného veriteľa zabezpečenou touto zmluvou sa rozumie nielen pohľadávka na základe úverovej zmluvy, ale aj pohľadávky, ktoré vzniknú v budúcnosti záložnému veriteľovi voči dlžníkovi z titulu poskytnutia akéhokoľvek ďalšieho úveru.

6. Toto ustanovenie posúdil ako „rozumne neodôvodniteľné a značne nerovnovážne v neprospech žalobkyne“, za rozporné s dobrými mravmi, a teda absolútne neplatné. Okresný súd vyslovil, že k uzavretiu záložnej zmluvy došlo taktiež za použitia nekalej obchodnej praxe (ako pri zmluve o úvere), keď žalovaný 1/ nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Nemohol uzavrieť tak nevyváženú zmluvu, na základe ktorej by žalobkyňa mohla prísť, resp. prišla o nehnuteľnosť podstatne vyššej hodnoty (podľa znaleckého posudku 13.200 eur) ako bol poskytnutý úver (4.600 eur).

7. Zopakoval, že majetok dotknutý výkonom záložného práva je nehnuteľnosťou určenou na bývanie žalobkyne, pričom Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že strata bývania je jedným z najväčších zásahov do práva na rešpektovanie obydľia a každý dotknutý subjekt musí mať možnosť predložiť primeranosť takéhoto opatrenia na súdne preskúmanie. Okresný súd uzavrel, že následkom vyslovenia neplatnosti dražby z 4.3.2020 je zánik účinkov príklepu ku dňu jeho udelenia, z čoho vyplýva, že k prechodu vlastníckeho práva na vydražiteľa nedošlo. Určením neplatnosti dražby sa obnovuje vlastnícke právo pôvodného vlastníka predmetu dražby a z vydražiteľa sa od počiatku stáva neoprávnený držiteľ predmetu dražby. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol tak, že v spore úspešnej žalobkyne ich náhradu nepriznal, lebo z obsahu spisového materiálu vznik trov na jej strane nevyplýval.

8. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie všetci žalovaní.

9. Žalovaný 3/ sa alternatívne domáhal jeho zmeny tak, že žaloba bude v celom rozsahu zamietnutá, alebo jeho zrušenia a vrátenia na ďalšie konanie. Domnieval sa, že okresný súd „pristúpil k zásahu“ do autonómie vôle strán a žalobkyne „vnútil ochranu“, pričom sama ju viac ako 9 rokov nevyžadovala. Tým bola narušená tiež zásada „práva patria bdelym“.

10. Žalovaný 3/ poukazyval na (nesprávne) vnímanie princípu ochrany slabšej strany, ktorý deformuje princíp rovnosti strán a v konečnom dôsledku „mylne zvýhodňuje slabšiu sporovú stranu na úkor strany silnejšej“. Ochranu spotrebiteľa pred nekalými podmienkami nepovažoval za absolútnu a mal za to, že okresným súdom vytýkaná neprijateľná zmluvná podmienka (v bode 36. odôvodnenia napadnutého rozsudku) „nie je taká, bez ktorej by nebola možná existencia zmluvy ako takej“. Tvrdil, že zmluvné podmienky, ktoré okresný súd označil za neprijateľné, nie je nutné ipso facto za také považovať.

11. Žalovaní 1/ a 2/ sa v (spoločnom) odvolaní domáhali zmeny napadnutého rozsudku tak, že žaloba bude v celom rozsahu zamietnutá. Namietali aplikáciu § 41 Obč. zák. (súvisiace odôvodnenie napadnutého rozsudku označovali za nedostatočné) a mali za to, že predmetná spotrebiteľská zmluva mohla naďalej existovať aj bez vytknutého nekalého dojednania. V takom prípade by sa neplatnosť týkala iba časti právneho úkonu, ktorú by bolo možné oddeliť od jeho ostatného obsahu.

12. Žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že spôsob vrátenia úveru, resp. spôsob rozloženia jednotlivých splátok, nie je podstatnou náležitosťou úverovej zmluvy, lebo zákon o spotrebiteľských úveroch neurčuje ako majú byť

rozložené jednotlivé splátky. Tvrdili, že ak zmyslom zákona o spotrebiteľských úveroch je (aj) povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky „nie je možné akúkoľvek dohodu o splátkovom kalendári považovať za dohodu obchádzajúcu predmetnú právnu normu“. Vyslovenie neplatnosti úverovej zmluvy podľa žalovaných 1/ a 2/ nie je dôvodné tiež vzhľadom na prejavenu vôľu zmluvných strán, ktoré jej platnosť „dlhšiu dobu“ vôbec nespochybňovali a podľa nej i plnili.

13. Keďže úverová zmluva ako celok je platným právnym úkonom, nebol daný dôvod ani na vyslovenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva ako celku. Navyše, § 53 ods. 4 písm. s/ Obč. zák. sa stal súčasťou právneho poriadku až v období po uzavretí posudzovanej zmluvy, preto sa na súdnu vec nevzťahuje. Odvolatelia dodali, že skutočnosť, že založená vec má inú hodnotu, než je hodnota zálohom zabezpečenej pohľadávky, sama o sebe nemôže spôsobiť neplatnosť záložnej zmluvy. Dotknutá záložná zmluva súčasne presne a určite špecifikovala pohľadávku, ktorá je predmetom zabezpečenia.

14. Žalobkyňa zotrvala na svojich vyjadreniach ohľadne nedostatkov dražby vyplývajúcich z nedodržania zákona o dobrovoľných dražbách. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove (sp. zn. 21Co/113/2016) a uviedla, že realizáciou záložného práva formou dobrovoľnej dražby jej reálne hrozí nepríjemný zásah do ústavného práva na obydľie a práva na súkromný a rodinný život.

15. Žalovaní 1/ a 2/ v neskoršom štádiu odvolacieho konania učinili ďalšie podanie; označené ako „vyjadrenie žalovaných v 1/ a 2/ rade“. Pokiaľ malo byť posúdené ako odvolacia replika, išlo o značne oneskorený úkon (vykonaný vyše jeden mesiac po uplynutí lehoty na vyjadrenie k reakcii žalobkyne), pričom žalovaní 1/ a 2/ ani len netvrdili, že by jeho včasnému vykonaniu bránila nejaká objektívne daná prekážka. Nadväzne krajský súd - aj s odkazom na čl. 5 a čl. 10 Základných princípov CSP - na dané podanie osobitnejšie neprihliadal a ostatným subjektom ho nedoručoval. Jeho podstatou bolo pokázanie na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/82/2020, v ktorom mal odvolací súd/senát vyhodnotiť obdobnú úverovú zmluvu ako platný právny úkon.

16. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaniach (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

17. Okresný súd náležite zdôraznil, že už zo všeobecného hľadiska možno len veľmi ťažko očakávať, že bežný/priemerný spotrebiteľ, ktorý pri uspokojovaní svojich (neraz i elementárnych) potrieb je odkázaný na využitie úveru vo výške 4.600 eur, bude spôsobilý popri jeho splácaní ušetriť toľko finančných prostriedkov, aby v rámci šiestej mesačnej splátky nielen vrátil dotknutú sumu, ale uhradil aj všetky súvisiace plnenia (predovšetkým úroky z úveru). Vo vzťahu k žalobkyňi, ktorá už v čase poskytnutia úveru (24.7.2012) bola krátko pred dovŕšením veku 67 rokov, rozvedená a mala viacero dlhov (ako vyplynulo z vyjadrenia žalovanej 3/) a bola odkázaná iba na jeden príjem, nadobúda predmetný dôvodný predpoklad charakter takmer istoty.

18. Veriteľ (právny predchodca žalovaného 1/) tak do posudzovaného záväzkového (úverového) vzťahu od počiatku vstupoval s tým, že dlžník (žalobkyňa) nebude spôsobilý poskytnutý úver v lehote 6 mesiacov vrátiť. Zásadnou okolnosťou je tiež to, že subjektom, ktorý v celom rozsahu takýmto spôsobom nastavil zmluvné podmienky (nedefinoval podstatu úverového vzťahu), bol výlučne veriteľ. Žalovaná strana ani len netvrdí, že by žalobkyňa v pozícii spotrebiteľa mala reálnu možnosť zmeniť, či aspoň čiastočne modifikovať, vopred veriteľom pripravenú formulárovú zmluvu.

19. Dotknutá takmer istota neschopnosti žalobkyne vyrovať dlh/splatiť úver v lehote šesť mesiacov veriteľa nemusela výraznejšie znepokojovať, nakoľko zaplatenie dlhu si zabezpečil zriadením záložného práva na nehnuteľnosť, ktorá bola/je jediným obydľím žalobkyne. Navyše, priebežné plnenia (jednotlivé splátky) vykonávané žalobkyňou boli v zmysle podmienok nadiktovaných veriteľom požitie iba na splátky úroku z úveru, t.j. na odplatu za poskytnutie úveru. Prioritne si tak veriteľ splátkami, ktorých nominálna výška bola pre žalobkyňu prijateľná (a tieto splátky aj plnila), „ošetril“ zaplatenie vlastného zisku.

20. Následne uzavreté dodatky k úverovej zmluve, taktiež v plnej miere koncipované výlučne dodávateľom, boli len ďalším vrstvením identických zmluvných podmienok a len znásobovali bezvýhodnosť situácie spotrebiteľa/žalobkyne, hoci vo vzťahu k nej mali a mohli navodiť ilúziu ústretovosti veriteľa. Pri dodatkoch č.1 až 5 išlo v podstate iba o „pokračovanie“ v prvotnej zmluve, pri ktorom žalobkyňa splácala prvých päť mesačných splátok v akceptovateľnej výške (avšak tieto platby slúžili opätovne výlučne na úhradu úrokov z úveru) a v poslednej (šiestej) mesačnej splátke mala zaplatiť

celý zostatok úveru, ktorý sa neustále navyšoval. Dodatok č. 6 síce predĺžil dobu splatnosti o 24 mesiacov (do 24.6.2017), ale počas celej tejto doby žalobkyňa v mesačných splátkach po 87 eur opätovne mala uhrádzať len úroky z úveru a v poslednej splátke zaplatiť úroky 957,40 eur a istinu 5.800 eur; celková výška pohľadávky tak predstavovala už sumu 10.270,80 eur. Z predchádzajúceho priebehu zmluvného vzťahu bolo pritom nepochybné, že žalobkyňa nebude spôsobilá tento dlh vyrovnáť.

21. Napriek tomu, že žalobkyňa vykonávala v súvislosti s úverom poskytnutým právnym predchodcom žalovaného 1/ priebežne jednotlivé platby/splátky (ku dňu podpisu dodatku č. 6 - 30.3.2015 - uhradila spolu sumu 1.701,40 eur), jej dlh sa nielenže vôbec neznižil, ale v absolútnej hodnote dosiahol viac ako dvojnásobok sumy, ktorú mala pôvodne zaplatiť. Konečným dôsledkom rozoberaného prístupu a postupu veriteľa bola realizácia záložného práva formou dobrovoľnej dražby, ktorým žalobkyňa vo veku 75 rokov fakticky „prišla o strechu nad hlavou“.

22. V rozoberaných konkrétnostiach je tak nutné uzavrieť, že nielen (následný) výkon práva zo strany veriteľa, ale už samotné pôvodné zmluvné dojednanie o spôsobe vrátenia úveru bolo/je v rozpore s dobrými mravmi a jednoznačne predstavuje nekalú obchodnú praktiku; ako správne konštatoval už okresný súd. Odvolací súd zastáva názor, že ak zmluvné dojednanie vo svojej podstate a dôsledkoch na jednej strane na škodu spotrebiteľa spôsobuje nerešpektovanie jeho oprávnených záujmov a na strane druhej umožňuje dodávateľovi/veriteľovi bezvýhradne presadiť jeho ekonomické záujmy v zmluvnom vzťahu, zakladá tým nielen nerovnováhu, ale až hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. V danej spojitosti Ústavný súd SR už dňa 24.2.2011 (teda už v období pred uzavretím vyhodnocovanej úverovej zmluvy) v uznesení sp. zn. IV. ÚS 55/2011 považoval za celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné úvahy a závery, v zmysle ktorých: „Pokiaľ je zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória i prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom.“

23. Posudzovaná vec je takmer až učebnicovým príkladom ako sa sofistikovane z dlhu vo výške 4.600 eur, na ktorý sa „nebadane nabaľujú“ rôzne sankcie (v širšom význame), môže stať cesta k bezdomovectvu, keď v dôsledku nemožnosti (s)plnenia dlhu spôsobom autoritatívne určeným veriteľom, sociálne slabší spotrebiteľ príde o nehnuteľnosť, v ktorej žije a ktorá je jeho domovom. Náležitým je i súvisiaci poukaz okresného súdu na (v podstate) konštantné závery Európskeho súdu pre ľudské práva v otázkach základného práva na obydlie.

24. Zároveň vyššie uvedené konkrétne skutkové zistenia vyvracajú námietky odvolateľov o neprimeranej ochrane spotrebiteľa. Naopak, posúdenie predmetného úverového vzťahu v celej jeho šírke je materiálным naplnením princípu ochrany spotrebiteľa v jej európskych štandardoch. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že ochrana pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami (vrátane nekalých praktík dodávateľov) ako podstatná súčasť politiky ochrany spotrebiteľa Európskej únie sleduje rast kvality života bežných ľudí pri zohľadnení ochrany ich základných práv a oprávnených ekonomických záujmov (čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, čl. 38 Charty základných práv EÚ) a ochranu spotrebiteľa stavia na roveň iných hodnôt verejného poriadku.

25. Nakoľko (neakceptovateľný) spôsob vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov (úveru) predstavoval samotnú podstatu zmluvného vzťahu medzi právnym predchodcom žalovaného 1/ a žalobkyňou, plne obstoje konštatovanie okresného súdu, že túto časť zmluvy o úvere nie je možné oddeliť od ostatného jej obsahu. Neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi sa tak vzťahuje na zmluvu o úvere z 24.7.2012, vrátane jej (všetkých) dodatkov, ako na celok. Následne i akcesorická záložná zmluva, ktorá bola bezprostredným právnym základom pre vykonanie dobrovoľnej dražby, je neplatným právnym úkonom. Uvedené priamo podmieňuje aj neplatnosť dobrovoľnej dražby DD 04/2019 konanej dňa 4.3.2020. Správnym je potom tiež záver okresného súdu o zániku účinkov príklepu ku dňu jeho udelenia, pričom určením neplatnosti dražby sa obnovuje pôvodné vlastnícke právo žalobkyne.

26. Na bezprostredný rámec určujúceho záveru krajského súdu je namieste uviesť, že štandardným a predpokladaným účelom úverového vzťahu je dočasné poskytnutie finančných prostriedkov dlžníkovi, pričom podmienky jeho splatenia (výška splátok a ich termíny) sú nastavené tak, že umožnia dlžníkovi postupné vrátenie požičanej sumy, spolu s príslušnou odplatom pre veriteľa (úrokmi z úveru). Naproti tomu nastavenie režimu splátok tak, že je vopred zrejme, že dlžník nebude pri obvyklom chode udalostí,

ktoré sú dané jeho konkrétnymi podmienkami, spôsobilý dlh splatiť, je vo svojej podstate a dôsledkoch i obchádzaním zákona, keďže absolútne popiera jeho zmysel a účel. Osobitne pri bežnom/priemernom spotrebiteľovi, ktorý potrebuje na pokrytie financovania svojich výdavkov (ako bolo už uvedené vyššie, neraz výdavkov doslova základných) peňažné prostriedky vo väčšom rozsahu (rádovo v tisícoch eur), je absolútne nereálne, aby tieto vrátil v krátkom časovom úseku (napríklad v lehote šesť mesiacov); najmä ak primeraná (zodpovedajúca pomerom dlžníka) výška splátky sa pohybuje v desiatkach eur.

27. Časový odstup od uzavretia zmluvy, ktorej (absolútna) neplatnosť bola predmetom posúdenia, nie je relevantný. Neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi (ako aj každá iná neplatnosť absolútnej povahy) sa nenamietaním v určitej lehote nekonvaliduje; právny úkon sa nestáva platným. Takýto právny následok môže nastať iba pri tzv. relatívnej neplatnosti právnych úkonov (ide o právne úkony vymedzené v § 40a Obč. zák.); čo však nie je prípad súdnej veci.

28. Rovnako z hľadiska absolútnej neplatnosti právnych úkonov nie je osobitnejšie významné, že zmluvné strany „po dlhšiu dobu“ podľa zmluvy plnili. Navyše, ak z vyššie konštatovaného je zrejmé, že vo vzťahu k žalobkyni išlo v nemalej miere o dôsledok nekalej (manipulatívnej) obchodnej praktiky veriteľa.

29. Hoci krajský súd osobitnejšie neprihliadal na značne oneskorenú repliku žalovaných 1/ a 2/, v záujme komplexnosti sa vyjadruje i k tejto spojitosti. Z hľadiska spochybňovania vecnej správnosti napadnutého rozsudku neobstojí ani poukazovanie na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline v inej veci - rozsudok sp. zn. 5Co/82/2020 z 29.9.2021. Jednak nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo pre súdy konajúce v súdnom prípade záväzné, ale predovšetkým predmetom jeho posúdenia boli iné okolnosti ako v prejednávanej veci.

30. Podstatou dotknutého rozhodnutia je záver, že absencia ustanovenia výšky úrokov v zmluve o úvere, resp. jej neplatné dojednanie, nemôže viesť samo o sebe ku konštatovaniu neplatnosti zmluvy v celosti (bližšie body 6. a 7. odôvodnenia dotknutého rozhodnutia). Inými slovami, že dojednanie o úrokoch (o ich výške) je oddeliteľné od ostatného obsahu zmluvy o úvere. Z doteraz konštatovaného, je nepochybné, že odvolací súd v súdnej veci posudzoval komplex úplne iných skutkových okolností a právnych otázok.

31. Len pre úplnosť krajský súd dodáva, že „spôsob vrátenia úveru“ je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nejedná sa totiž o nič iné ako o stanovenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov... v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v relevantnom znení; eventuálne sčasti aj v spojitosti s dojednaním doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu jeho konečnej splatnosti podľa § písm. f/ označenej právnej normy.

32. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovanými, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

33. Žalovaní síce odvolaniami napádali aj výrok rozsudku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania, ale výlučne v súvislosti s nimi tvrdenou nesprávnosťou rozhodnutia vo veci samej; vo vzťahu k výroku o trovách nevymedzili žiadnu konkrétnu námietku. Nadväzne, potvrdenie rozhodnutia v meritórnej časti zakladá vecnú správnosť (pre viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi - § 380 ods. 1 CSP) aj od nej závislého výroku o náhrade trov konania. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd zodpovedajúco konkrétnostiam súdnej veci aplikoval zásadu (plného) úspechu v spore a zohľadnil, že na strane žalobkyne vznik trov preukázateľne z obsahu spisového materiálu nevyplýva.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že strany nemajú nárok na ich náhradu. Odvolatelia - žalovaní 1/ až 3/ neboli v odvolacom konaní (vôbec) úspešní, preto im nevzniká nárok na náhradu jeho trov. Naproti tomu žalobkyňa bola úspešná aj v odvolacom štádiu konania, ale z obsahu spisu nevyplýva na jej strane vznik žiadnych trov ani v súvislosti s odvolacím prieskumom - § 251 CSP. Takéto „jednoetapové“ rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania zodpovedá aj východiskám a záverom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (bližšie napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 72/2018).

35. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.